

AEQUITAS

INTERNETOVÝ ČTVRTLETNÍK NEJVYŠŠÍHO SOUDU

Mgr. PETR TOMÍČEK

20. DUBNA 1971–9. KVĚTNA 2023

ÚVODNÍ SLOVO

PŘEDSEDY NEJVYŠŠÍHO SOUDU

Nikdy mě ani nenapadlo, že budu jednou psát úvodní slovo tohoto smutného ražení. Odvěky koloběh života počíná příchodem člověka a potom jednou také jeho odchodem. Říká se, že každý z nás je nahraditelný. Někteří jsou však nahraditelní velice těžko, a Petr Tomíček patří právě mezi ně. Stále se mi nedaří o něm hovořit v minulém čase a dnes a denně se potkávám s výsledky jeho práce a realizovaných nápadů. Případně mi neskutečné a těžko se mi s tím smiřuje, že další své myšlenky již nebude moct dokončit.

Každého z nás velice zarmoutilo a zaskočilo, že nás musel takto nečekaně opustit ve věku, kdy muž má ještě spoustu plánů, životního elánu, nesplněných snů, a právě takovým člověkem plným života, pozitivní energie, vždy usměvavým, naslouchajícím svému okolí a sršícím úžasnými nápady Petr byl. Kamkoli přišel, přinesl s sebou vždy dobrou náladu, porozumění a ochotu v případě potřeby poradit, pomoci.

Jako tiskový mluvčí má lví podíl na tom, že mediální obraz Nejvyššího soudu je v naší společnosti vnímán velice pozitivně a podle nedávných průzkumů má náš soud i díky

němu důvěru 79 % veřejnosti. Pokud bych začal vyjmenovávat vše, co Petr pro náš soud vykonal, jaké skvělé myšlenky zrealizoval, zabralo by mé úvodní slovo obsah celého časopisu Aequitas a jeho další číslo pak nápady, které měl do budoucna. Své dřívější zkušenosti z předchozích zaměstnání bohatě zúročil v práci tiskového mluvčího a z mého pohledu byl nejlepším tiskovým mluvčím v historii Nejvyššího soudu. Petr svou prací žil, miloval ji a nikdy nepřestal přemýšlet o tom, jak ji ještě vylepšit, čím ještě zvýšit prestiž Nejvyššího soudu a čím novým zaujmout každého uvnitř i vně naší instituce.

Byl výraznou osobností našeho soudu, jeho mediální tvář. Z tohoto důvodu jsme se rozhodli, že toto číslo časopisu budeme věnovat jemu, vždyť je vlastně otcem stvořitelem Aequitas a jeho prostřednictvím mu můžeme vzdát poctu a touto formou se s Petrem v našich myslích i rozloučit.

V této souvislosti musím vzpomenout, že mě s Petrem váže již delší minulost, neboť jsme se pracovně seznámili téměř před dvaceti léty, kdy on působil ještě v Českém rozhlase v Olomouci a já jsem tehdy jako soudce Vrchního soudu v Olomouci současně působil i jako jeho tiskový mluvčí. Již tehdy se mi s ním, byť poněkud v jiném profesním postavení, velice dobře spolupracovalo a o to větší byla moje radost z opětovného setkání a pokračování v obdobné spolupráci, když jsme oba postupně začali působit na Nejvyšším soudě.

Pokud by byla na světě nějaká moc, která by mi mohla splnit jediné přání v životě, pak bych neváhal to přání vyslovit, a znělo by, aby se nestalo nic takového, co způsobilo, že dnes píšu právě toto úvodní slovo. V našich srdcích a myslích zůstane Petr s námi a budeme na něj vzpomínat jako na odborníka na pravém místě a současně i vzácnou lidskou bytost.

Váš Petr Angyalossy

BEZ EMPATIE NEJSOU VÝSLEDKY

S nadšením, novými nápady a zkušenostmi z novinářiny nastoupil 17. srpna 2015 Mgr. Petr Tomíček k Nejvyššímu soudu na pozici tiskového mluvčího a vedoucího oddělení styku s veřejností.

V té době mělo oddělení styku s veřejností pouze jednoho dalšího zaměstnance, a to referentku informační kanceláře, žádostí tzv. „stošestek“ (pozn. žádosti o poskytnutí informací podle zákona č. 106/1999 Sb.) přišlo ročně „jen“ 105 a otevřená komunikace ze strany Nejvyššího soudu byla v začátcích. Zkrátka jiná doba. Řízení u Nejvyššího soudu přibývalo, tím narůstal i počet dotazů ze strany veřejnosti a novinářů, a Nejvyšší soud tehdy pod vedením předsedy prof. JUDr. Pavla Šámala, Ph.D., měl za cíl otevřít se více veřejnosti.

Při výběrovém řízení Petr Tomíček navrhl komisi a panu předsedovi varianty, jak tohoto cíle dosáhnout. Navíc přítomné zaujal svojí profesionalitou, noblesou a příjemným vystupováním.

Po jmenování do nové funkce se Petr sám uvedl, že pozici tiskového mluvčího vnímá jako logické pokračování své dosavadní mediální kariéry a věří, že vzhledem ke svým předchozím zkušenostem má co nabídnout. Jeho kolegové by jistě potvrdili, že nešlo o plané fráze.

Petr Tomíček dlouhá léta vykonával novinářskou práci. Dokonce již při svých studiích na Přírodovědecké fakultě univerzity Palackého v Olomouci začal v roce 1993 působit v univerzitním časopise Univerzity Palackého Žurnálu UP. Vypracoval se z jednoho z prvních olomouckých krajánků TV NOVA až po dramaturga, redaktora

a editora redakce zpravodajství České televize Brno. Díky všem svým zkušenostem získaným za 20 let práce věděl, jaká témata novináře a veřejnost zajímají, nebo např. jak vyzdvihnout méně atraktivní témata. Jako tiskový mluvčí Nejvyššího soudu považoval novináře za partnery, kterým chtěl v práci pomáhat. Po čase se ale k novinářině vrátil i v rámci svého působení u Nejvyššího soudu. V roce 2017 vyšlo první číslo čtvrtletníku AEQUITAS, jehož vydání inicioval. Šlo právě o otevření a přiblížení Nejvyššího soudu veřejnosti. AEQUITAS, který plnily rozhovory se zaměstnanci a soudci Nejvyššího soudu, se setkal s úspěchem. A obrovský podíl na tomto úspěchu měl právě Petr Tomíček, který přicházel s tématy pro další čísla, dělal rozhovory a často pořizoval i fotografie. Jeho kolegové si pamatují období, když se stavěla přístavba Nejvyššího soudu na Bayerově ulici a Petr pravidelně chodíval fotit průběh stavby. A hned v počátcích stavby mluvil o tom, jak se fotografie budou hodit pro AEQUITAS. Radost a nadšení z připravovaných článků u něj byla patrná.

Petr Tomíček většinou stál na druhé straně objektivu fotoaparátu a pořizoval fotografie z pořádaných akcí.

Pořizování fotek bylo častou náplní jeho práce, ať už se jednalo o focení kolegů v kancelářích třeba pro účely zmiňovaného čtvrtletníku nebo zahraničních návštěv, školení či konferencí. Velmi zřídka se tak poštěstilo zachytit Petra Tomíčka na fotografii, protože většinou stál na druhé straně fotoaparátu. Mnoho soudců a zaměstnanců si při zmínce Petrova jména jako první vybaví v hlavě právě obrázek Petra držícího fotoaparát.

Jeho práce byla opravdu pestrá. Kromě tiskových konferencí, komunikace s veřejností a s médií, odpovídal také na tzv. „stošestky“, které na začátku své funkce vyřizoval sám. Jedná se o agendu velice různorodou, ale Petr Tomíček se každé žádosti věnoval nesmírně pečlivě. Práci mu ulehčovalo zejména to, že se rád učil novým věcem, a přestože právo

nevystudoval, tak agendu zvládal dlouhou dobu sám. Kvůli nárůstu počtu těchto žádostí byl časem přijat poradce oddělení styku s veřejností, který pak agendu vykonával společně s Petrem.

Momentka z večerního programu mezinárodní konference Nejvyšší soudy v měnící se době, 5. – 7. 11. 2018.

Petr taky hned na začátku výkonu své funkce uvedl: „Nevidím roli mluvčího Nejvyššího soudu jen v tom, že bych měl čekat ve své kanceláři u telefonu či e-mailu na dotazy a odpovídat na ně.“ A opravdu nevyčkával v kanceláři. V budově soudu totiž začal pořádat komentované prohlídky se skupinami studentů, ale i dospělých zájemců, které zajímala historie, architektura budovy a fungování Nejvyššího soudu. Vždycky věděl, jak prohlídky oživit zajímavostmi. Když procházely skupinky chodbou, často jste slyšeli družný hovor i smích ze strany návštěvníků.

Nejvyšší soud vydal v roce 2018 výroční publikaci, která obsahovala spoustu zajímavostí týkající se Nejvyššího soudu, zejména pak jeho historie. Přece jen publikace byla vydávána ke sto letům působení Nejvyššího soudu, a tak rozhodně bylo o čem psát. Tehdy jsem měla možnost na publikaci spolupracovat také, alespoň vyhledáváním a žádáním historických fotografií z archivů a také pomocí s korekturami. Nikoho nepřekvapí, že spoustu textů z knihy psal Petr Tomíček, který byl editorem. Když byla kniha vydána, dostala jsem jeden výtisk s věnováním od tehdejšího pana předsedy jako poděkování. Když pak ale vyšla aktualizovaná verze v roce 2022, doufala jsem, že obdržím zase jeden výtisk. Tentokrát jsem ale Petra předběhla a o věnování požádala přímo jeho. Bylo vidět, že ho moje žádost vážně potěšila. Dodnes jsem ráda, že aspoň takovými maličkostmi bylo možné dát najevo, že si jej vážím.

Petr Tomíček prováděl každoročním programem Nejvyššího soudu u příležitosti akce Noc práva, 8. 3. 2023.

Petrova práce editora ale nekončila vydáním výroční publikace. Každoročně „skládal“ ročenku Nejvyššího soudu, která „propojuje“ jednotlivá oddělení. Stejně jako ročenka, byl i Petr takovým pomyslným spojovacím článkem, který komunikoval s každým oddělením a kanceláří v budově.

Na Petrovi bylo vidět, že měl svoji práci vážně rád a že jej bavila. A i když ne vždycky člověku vše vychází tak, jak si naplánuje, Petr na sobě v takových situacích nedával znát žádný stres či nervozitu, nikdy ani nezvýšil hlas. Do své kanceláře měl vždy otevřené dveře, a mohl se tak zdravit s kolemjdoucí kolegy. Když někdo z nás přišel s vlastním nápadem, Petr se jím zabýval, aniž by si přivlastňoval zásluhy. Byl skvělým nadřízeným i oblíbeným kolegou. Po celém pracovním dni dokázal člověka pochválit a poděkovat i za úplně běžnou činnost, kterou jste měli v náplni práce.

Kolikrát už jste slyšeli od lidí, že mají oblíbená hesla či citáty, ale časem zjistíte, že je to jen prázdná fráze, kterou se moc neřídí? Od Petra Tomíčka jsem slyšela několikrát, že má své oblíbené motto, které celé ty roky u Nejvyššího soudu uváděl do praxe. Věřil tomu, že lidé se k sobě v zaměstnání mohou chovat slušně a s respektem bez ohledu na výši své funkce. Věřil, že „bez empatie nejsou výsledky“.

Monika Němcová

VZPOMÍNKY

Kolegové a přátelé

Pár dní po smrti Petra Tomíčka měli jeho kolegové možnost zanechat vzkazy v kondolenční knize umístěné v budově Nejvyššího soudu. Vybraná slova z knihy vystihují, jak Petra vnímali jeho kolegové.

„... byl jsi vstřícným, slušným a profesionálním kolegou.“

„... vždy jsem obdivoval Tvoji neskutečnou profesionalitu, empatii a schopnost s noblesou reagovat na vše ...“

„... byla radost Tě potkávat, spolupracovat s Tebou ...“

„... byl jsi skvělý člověk ...“

„... bylo mi ctí tě poznat ...“

„... bude mi chybět tvůj pokoj, nadhled a příjemná atmosféra, kterou jsi šířil ...“

„... tvoje radost, energie a vztah k okolí ...“

„Slušný a šikovný člověk ...“

„Vždy přátelský, fajn člověk ...“

„... nikdy na Tebe nezapomenu.“

„... byl jsi skutečně pilířem Nejvyššího soudu ...“

„... laskavým, příjemným a vstřícným kolegou ...“

„... ztráta milého, přívětivého člověka.“

„Cítíme velikou lítost ...“

„... skvělého profesionála s kamarádskou a skromnou povahou ...“

„Vaše skromnost a odpovědnost byla příkladem všem.“

...člověk, který nade vše miloval svou rodinu.“

„byl jsi člověkem na správném místě ...“

„Budeš nám všem moc chybět, ...“

„Naše cestovatelská vyprávění nic nenahradí ...“

„... vysoké atributy Petrovy osobnosti, jsou v jedné osobě nenahraditelné.“

„Chybí mi naše ranní pozdravy ...“

„... Nejvyššímu soudu budete velmi scházet ...“

„... oddanost všemu, co jsi dělal a s obrovským nasazením se věnoval.“

„... lidský přístup a nekončící trpělivost ...“

„... nejlepšího tiskového mluvčího ...“

„... za všechny chvíle moc děkuji ...“

VZPOMÍNKY OBRAZEM

Petr Tomíček spolu s JUDr. Romanem Fialou, tehdejším místopředsedou Nejvyššího soudu, a Ivou Hüttnerovou, malířkou a herečkou při příležitosti vernisáže výstavy, 6. 4. 2016.

Úvodní tisková konference při příležitosti mezinárodní konference Závaznost soudních rozhodnutí, 20. 6. 2017.

Závěrečná shrnující tisková konference při příležitosti mezinárodní konference Závaznost soudních rozhodnutí, 21. 6. 2017.

Petr Tomíček byl součástí týmu, který pracoval na přípravě mezinárodní konference Závaznost soudních rozhodnutí, 20. – 21. 6. 2017.

Setkání s delegací z německého Spolkového soudního dvora.

Zleva: tehdejší nejvyšší státní zástupce JUDr. Pavel Zeman, tehdejší předseda Nejvyššího soudu prof. JUDr. Pavel Šámal, Ph.D., a Mgr. Petr Tomíček, na tiskové konferenci pořádané Nejvyšším soudem a Nejvyšším státním zastupitelstvím k ukládání peněžitých trestů, 30. 1. 2018.

Momentka z večerního programu mezinárodní konference Nejvyšší soudy v měnící se době, 5. – 7. 11. 2018.

Mgr. Petr Tomíček v hovoru s JUDr. Romanem Fialou, tehdejším místopředsedou Nejvyššího soudu, na mezinárodní konferenci Nejvyšší soudy v měnící se době, 5. – 7. 11. 2018.

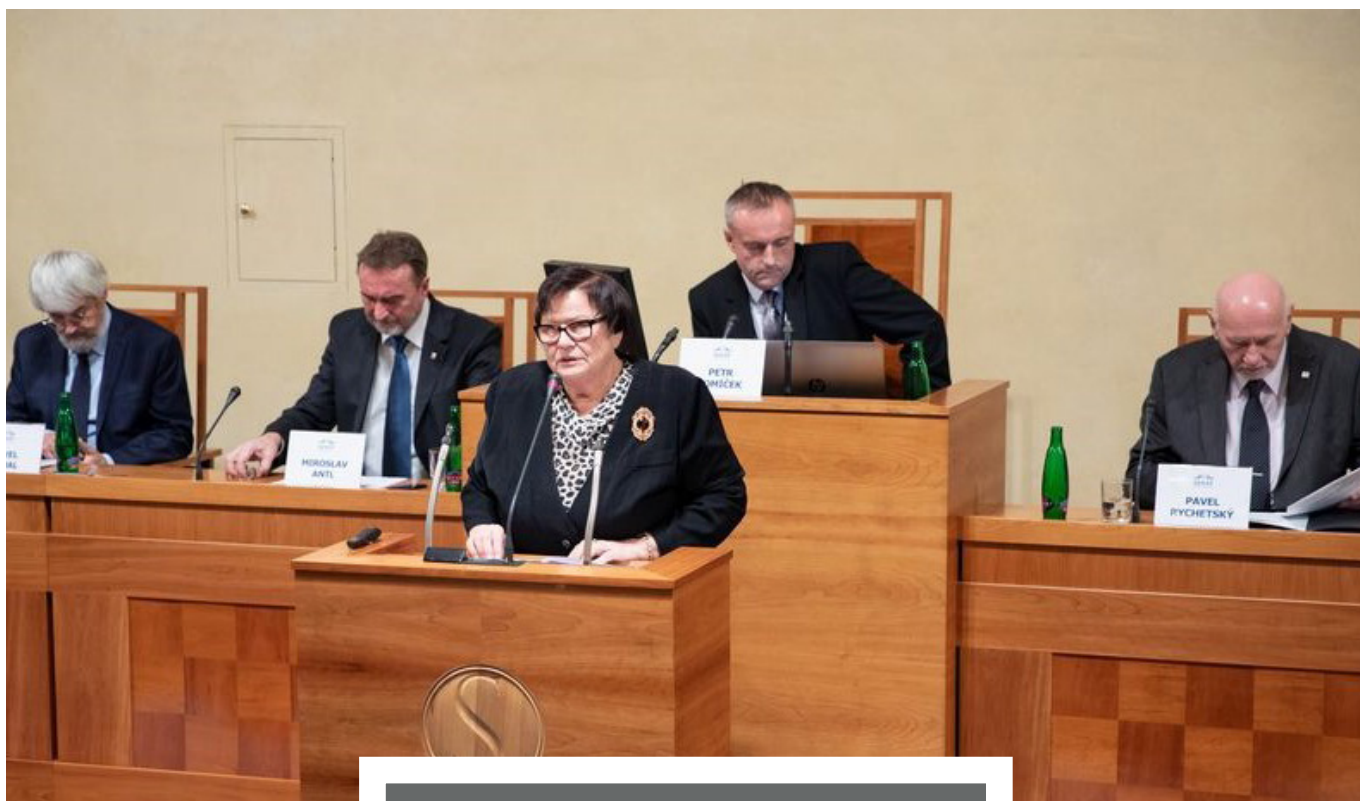

S předsedou Nejvyššího soudu Thajska,
31. 5. 2019.

Tisková konference 13. 11. 2019.

Petr Tomíček v roli moderátora na mezinárodní konferenci „Efektivita a kvalita českého soudnictví: hodnocení a perspektivy“ pořádané v sídle Senátu Parlamentu ČR ve Valdštejnském paláci, 26. 11. 2019.

S Ing. Romanem Krupicou při poskytování rozhovoru pro druhé číslo AEQUITAS, rok 2022.

Náplní práce tiskového mluvčího je komunikace s médii.

Petr Tomíček prováděl každoročním programem Nejvyššího soudu u příležitosti akce Noc práva, 8. 3. 2023.

Tisková konference pořádaná v budově Nejvyššího soudu při příležitosti Noci práva, 8. 3. 2023.

VŠEDNÍ DEN

Všední je den, brzy zrána,
Petr zčerstva přichází.
Nejvyšší soud volá: Sláva,
den nám už nic nezkazí!

Sídlo plné slunce svitu,
optimismus slaví svátek.
Kdo má v sobě kouska citu,
prosí, jen ať není pátek!

K hezčímu se všechno mění,
klid a radost vanou rázem
z tiskového oddělení.
Ale nyní zpátky na zem –

Koho občas smutek stihne,
s Petrem pár slov hodit stačí.
Každý mráček se mu vyhne,
získá klid a nadhled (ptačí).

Odkaz žije. Děkujeme!
Život? Proces, co se mění,
a nikdy se nevidíme
doopravdy naposledy.

Jan Bena

PRÁZDNÉ MÍSTO

Rozletěla se zpráva celou zemí:
Petr Tomíček už mezi námi není.
Neřekl nám žádné „Sbohem“,
ani „Nazdar“ v textu strohém.

Odešel tak náhle,
nás tu nechal nenadálé.
U soudu, nic naplat, černý prapor vlál,
jeho otisk tu však s námi zůstal dál.

Co obstojí v testu času,
snad další číslo Aequitasu?
Když už není jeho hlasu,
znovu najít život, krásu.

Co říci, když už není žádné zítra,
už nevyjede na kole z jitra,
když už je možné jen památku nést,
každý musí překonat – svou bolest.

Pro něj už žádné Noci práva,
odešel navždy do Rožnova.
Na Radhošť se nepodívá,
rozloučit se nám jen zbývá.

A zas přijdou nové spisy,
tak, jak tomu bylo kdysi,
jen Petr za stolem nesedí,
teď už je někdo jiný vyřídí.

Na kolegy se vždy těšil,
postrčit soud dál či snad posunout výš,
dotazy veřejnosti řešil,
dobrého jména soudu si cenil nanejvýš.

Kdo bude provázet
funkcionalistickou budovou,
zajímavosti nacházet,
exkurze končit rozpravou?

Co obstojí v testu času?
Kdo vzpomínku ponese
a ze záplavy hlasů
na světlo vynese?

Ne, že je nemožné,
prázdné místo zastoupit,
jen bude obtížné,
již dosažené nezkazit.

Co zůstane s námi přece?
Výsledky jeho zdejší práce!
To je věc jistá.
Více však je jeho duše čistá.

S Petrem kousek soudu odešel,
nelze než pochopit a nic víc,
čas vzpomínky psát teď nadešel,
novému jsme nuceni vyjít vstříc.

Václav Vlček (s přispěním kolegů)

STŘÍPKY Z ÚŘEDNÍ KORESPONDENCE

V předkládaném čísle čtvrtletníku Aequitas dostali prostor pro napsání vzpomínky zejména Petrovi kolegové. Jimi sdělovaný pohled je jistě cenný a nenahraditelný, možný nezaujatý čtenář ale může nabýt dojem, že se právě jedná o pohled „kolegiální“, tedy jistě přikrášlený. Proto by poskytovaný pohled mohli doplnit i někteří naši „klienti“, tj. žadatelé o informace podle informačního zákona.

Informační žádosti vyřizuje oddělení styku s veřejností. Odpovědnou osobou za agendu byl právě Petr, který komunikaci s žadatelem zpravidla vedl a rozhodoval o výsledné podobě formy a obsahu odpovědi. Pokud byla odpověď odesílána e-mailem, pak byl žadatel požádán o potvrzení jeho doručení, které mohlo být učiněno jako automatická odpověď o přečtení, ale i zcela novou odpovědí. Někteří z těch, kteří potvrzovali doručení novým e-mailem, pak využili příležitosti a z vlastní iniciativy přidali i pár děkovných slov za vyřízení žádosti. Rozhodně jsme tedy nikoho nenaváděli ve smyslu „potvrďte doručení a můžete i poděkovat“. Někdo přidal „jen“ základní děkuji, několikrát však přišlo i rozsáhlejší poděkování. V případech, v nichž byla odpověď zasílána poštou či do datové schránky, pak nebylo individuální potvrzení o doručení ze strany žadatele třeba, přesto jsme i v těchto případech párkrát obdrželi zpětné poděkování.

Abychom byli zcela korektní, tak žadatelé poměrně často uvádějí poděkování a priori přímo do textu žádosti („Za kladné vyřízení žádosti v zákonné lhůtě předem děkuji“). I takové poděkování má svoji hodnotu, ale nelze se zbavit pocitu jeho jisté „formulářovitosti“, které se s „individuálním“ poděkováním nedá srovnat.

Hodnotu aposteriori poděkování dále zvyšuje skutečnost, že žadatel již informace obdržel a nemá tak (zjistný) důvod, proč by se měl na soud znovu obracet. Pro některé však bylo zjevně důležité poskytnout zpětnou vazbu, že si poskytnuté odpovědi cení a neberou ji jako samozřejmost. Děkovných odpovědí pochopitelně nebylo mnoho, právě proto ale vypovídají o zvýšené motivaci pro jejich zaslání.

Laskavý čtenář může namítnout, že přeci není důvod děkovat „úředníkům“ za jejich práci, „vždyť jsou za to placení, ne?“. Uvedený přístup může vycházet z předpokladu, že „na chudý lid a na úředníky“ musí být přísnost, kdy je povinný subjekt vnímán jako „soupeř“, který vám nedá nic zadarmo. Pokud je ale práce vykonávána jako služba veřejnosti, pak budete rádi za zpětnou vazbu, že ji žadatelé takto i vnímají a jsou schopni projevit jisté uznání a vnímavost k přístupu při zpracovávání odpovědi.

Nutno dodat, že v agendě, v níž ne zcela výjimečně vyřizujete žádosti od žadatelů, jejichž zájmem není ani tak poskytnutí samotné informace, jako spíše jde o druh „odvety“ za dřívější rozhodnutí soudu či jiné instituce v konkrétní věci, pak často oceníte i jen „normální“ žádost. Když za její vyřízení někdo dokonce i poděkuje, jedná se skoro o pověstnou „třešničku na dortu“, která vás potěší a „nakopne“ pro další vyřizování žádostí. Stejně jako byl Petr rád za každé poděkování, tak i sám neváhal děkovat za spolupráci ostatním, případně se o obdržené poděkování i podělit s ostatními.

Byť jsou níže z pochopitelných důvodů selektivně vybrány pouze „kladné recenze“, není důvod zastírat, že proti našim odpovědím byly podávány opravné prostředky, v některých případech byl náš postup přezkoumáván i v rámci soudního řízení. Řady „nespokojených“ byly nicméně vždy výrazně menšinové a v rámci přezkumu naše rozhodnutí zpravidla obstála,

což potvrzují i každoročně zveřejňované statistiky o vývoji informační agendy. Občasná „pokárání“ ze strany nadřízeného orgánu, pak Petr těžce nesl, a vždy se snažil o to, abychom v přezkumu dosahovali 100% úspěšnosti. Nikdy by se nespokojil s tím, že „98% úspěšnost je přece taky celkem dost“.

V případech, v nichž bylo velmi těžké pochopit právní názor nadřízeného orgánu a jeho výtky, zastával přístup, že nám nezbývá než takový názor respektovat a zjištěné „vady“ napravit a dále už neopakovat. I tato skutečnost napovídá, že Petr měl vždy na zřeteli zejména dobré jméno soudu, a osobní ego či snad „naše“ pravda musela ustoupit.

Petr vždy dbal, aby se žadatelům vycházelo aktivně vstřícně a abychom nezastávali příliš formální pohled na ne vždy obsahově zcela bezvadné žádosti. Jak občas říkával, nejsme tu od toho, abychom žadatele „vychovávali“ (např. co se týče třeba právního psaní a používání právních termínů). Pochopitelně i naše vstřícnost měla meze projevené v zákonných omezení přístupu k informacím.

Stejně jako byla zákonná omezení aplikovaná na žadatele, tak Petr dbal i o to, abychom také dodržovali zákonná omezení, zvláště co se týče zákonných lhůt pro vyřizování informačních žádostí. K argumentu, že „jinde ale lhůty přece taky nedodržují“, lakonicky uváděl, „jinde ať žádosti vyřizují, jak chtějí, my je ale budeme vyřizovat podle zákona“, a to i kdyby lhůty byly sebekratší.

Oceněním naší práce bylo i zjištění, že některé naše „léty prověřené formulace“ používají i jiné instituce. Byť je jistá míra inspirace mezi různými subjekty vždy přítomná, i tak uvedené zjištění potěší a poskytne dobrou zpětnou vazbu, že daná část argumentace „míří správným směrem“.

K Petrově pečlivosti lze odkázat např. na nedávné zhodnocení odpovědi k jedné žádosti, k níž žadatel při porovnání odpovědi od ostatních institucí, na něž se s totožným dotazem rovněž obrátil, uvedl následující: „Nejdelší odpověď byla od Nejvyššího soudu - 9 stran textu - za což ale nesmírně děkujeme, protože odpověď obsahovala kromě požadovaných údajů také velice užitečné doplňující údaje.“ K drtivé většině ostatních oslovených institucí pak byl žadatelem uveden komentář „velmi stručná odpověď obsahující základní informace o subjektu a samotná příloha“.

Jednou přišlo i jisté „poděkování za odmítnutí žádosti“, které zpětně zaslal žadatel, jenž ocenil i vydané rozhodnutí, byť pro něho ve výsledku spíše nepříznivé („děkuji za podrobnou odpověď, rozumím tomu. Pro informaci přikládám (rovněž zamítavou) odpověď ÚS ve stejné věci“).

Pro alespoň základní reprezentativní pohled dále uvádím několik poděkování, z jejichž textu snad lze bez dalšího seznat, s jakou pečlivostí Petr žádosti vyřizoval, respektive jak vysoko nastavil laťku standardu při jejich vyřizování. Rozhodně se nejedná o pohled komplexní – spousta děkovných odpovědí byla jistě učiněna jak v rámci neformální e-mailové komunikace, tak i při vyřizování telefonických dotazů, další část může být zachycena jen v papírových spisech. Dodatečné poděkování ale potěší o to více právě proto, že není pravidlem. Vyjadřuje spokojenost žadatele s odpovědí v takové míře, že si dal tu námahu a sepsal individuální poděkování. Pohled žadatelů proto může být dalším střípkem do mozaiky vzpomínek na Petra a jeho osobnostní kvality. V úplném závěru je i poděkování za odpověď k neformálnímu dotazu, který Petr vyřizoval se stejnou pečlivostí, jako by se jednalo o „oficiální“ žádost se všemi náležitostmi.

„Předmět: Re: Odpověď na žádost o poskytnutí informace sp. zn. Zin 104/2020

Vážený pane Tomíčku,

potvrzuji přijetí zprávy včetně příloh a opět děkuji za Vaši vstřícnost a naprostou profesionalitu, stejně jako za pochopení, že uvedené žádosti činím z důvodu nedostupnosti některých starších rozhodnutí Vašeho soudu ani v placených právních informačních systémech, na která však již dostupná rozhodnutí občas odkazují.

Hezký den Vám přeji“

„Předmět: Zpětvzetí žádosti, sp. zn. 0 ZIN 108/2021

Dobrý den, vážení,

po telefonickém sdělení, kde je možné najít rozhodnutí, které jsem vyžadoval prostřednictvím své žádosti, které byla přidělena sp. zn. 0 ZIN 108/2021, jsem rozhodnutí dohledal.

Ještě jednou tak děkuji p. Tomíčkoví za jeho čas a vstřícnost.

Tímto tak beru zpět svou žádost o sdělení informace, které bylo přidělena sp. zn. 0 ZIN 108/2021.“

„Předmět: Re: Odpověď na žádost o poskytnutí informace sp. zn. Zin 153/2022

Vážený pane Tomíčku,

potvrzuji doručení mnou žádané informace. Vyřízení dotazu je vyčerpávající, odvolávat se nehodlám a v souladu s poučením v písemnosti sp. zn. Zin 153/2022, potvrzuji doručení informace dne 5.10.2022.

S pozdravem,“

„Předmět: Poděkování za dosavadní spolupráci .....

Vážený pane magistře,

ráda bych Vám touto cestou oznámila, že jsme se vzhledem k ..... nedostačujícím časovým kapacitám členů zapsaného spolku ..... rozhodli na neurčenou dobu pozastavit jeho činnost. Informaci o pozastavení projektu, ..., zanedlouho zveřejníme i na našem webu, přičemž samozřejmě znepřístupníme (vzhledem k nadcházející neaktuálnosti) jeho stávající obsah. S dalšími žádostmi o informace se pak již nebudeme na NS obracet.

Dovolte mi Vám, alespoň takto, velmi poděkovat za nadstandardní součinnost, kterou jste nám Vy a další zaměstnanci NS po dobu fungování našeho projektu poskytovali, a popřát Vám zdraví a pohodu.“

„Předmět: Re: Odpověď na žádost o poskytnutí informace sp. zn. Zin 45/2020

Vážený pane Tomíčku,

Potvrzuji přijetí zprávy včetně příloh & opět děkuji za příkladnou profesionalitu, vstřícnost & spolupráci.

S přáním hezkého dne“

„Předmět: Re: Odpověď na žádost o poskytnutí informace sp. zn. Zin 215/2020

Vážený pane Tomíčku,

moc Vám děkuji za zaslání informace.

Přeji krásný zbytek dne.

S pozdravem“

„Vážený pane ...,

my jsme hlavně rádi, že jste spokojen. Na konceptu odpovědi pracoval především můj kolega z oddělení .... Už jsem mu poděkoval za sebe, s dovolením mu nyní poděkuji i za Vás.

S pozdravem

Petr Tomíček

Předmět: Re: Odpověď na žádost o poskytnutí informace sp. zn. Zin 83/2020

Vážený pane Tomíčku,

Velice Vám děkuji za Váš čas & práci spojenou s vyřízením mé žádosti, která nakonec byla náročnější, než jsem předpokládal. Máte samozřejmě pravdu, že jsem vycházel z pozdější judikatury, která za původce uvedeného rozhodnutí někdy označovala Váš Nejvyšší soud.

Děkuji velice za Vaši vstřícnost a vysvětlení. Hezký den Vám přeji“

„Vážená paní redaktorko,

velice Vám děkuji za „pochvalu“, která ovšem patří i mému kolegovi ... a vstřícným soudcům, kteří nám svým přístupem rovněž v mnohém pomohli. ....

Přeji Vám pohodový den

Mgr. Petr Tomíček

Od: .....@seznam.cz

Komu: Tomíček Petr .....@nsoud.cz

Předmět: Re: Neformální žádost o poskytnutí záznamu porady NS

Dobrý den pane Tomíčku,

děkuji Vám mockrát za takto obsáhlou a vyčerpávající odpověď. Kéž by každý styk s veřejností z řad veřejných institucí vypadal jako ten pod Vaším vedením.

Děkuji ještě jednou a mějte pěkný den. S pozdravem“

CYKLISTA, CESTOVATEL, A HLAVNĚ TATÍNEK A SKVĚLÝ MANŽEL

Poznali jsme se před třidvaceti lety v Českém rozhlasu Olomouc, kde jsme spolu pracovali v redakci zpravodajství. Zanedlouho jsme se přestěhovali do Brna a následně do Černé Hory. Dům se zahradou jsme si oba přáli kvůli dětem, i když nás tenkrát ani jednoho nenapadlo, že budeme mít děti tři. Kluci rostli jako z vody a Peťa je brzy zasvětil do své největší vášně – cyklistiky. Pod vidinou sladké odměny kluci vyšlápli i ty největší kopce v okolí a Peťa byl nadšený, že mají pochopení pro jeho milované cyklistické výlety. Já jsem jeho vášeň naplno sdílela až s pořízením motorky, to jsem už jeho tempu konečně stačila.

Doma jsme sledovali všechna „Tour“ a „Gira“ a Peťa se těšil, že si jednou na kole vyjede Passo Stelvio nebo Mont Ventoux. I když si tento sen už nesplnil, alespoň jsme objevovali destinace, které ho naprosto uchvátily. Jednou z nich byl ostrov Stromboli, který jsme poprvé zahlédli z letadla cestou z Malty. Dívali jsme se na malý kouřící ostrůvek a byli jím tak fascinováni, že jsme za pár měsíců na Stromboli vyrazili. Úzké uličky, úžasně milí lidé a nádherné okolí – to vše dotvářelo neuvěřitelnou atmosféru sopečného vulkánu. Celé hodiny jsme sedávali pod vrcholem sopky a kochali se energií tohoto místa.

Vůbec nejraději měl dovolené v České republice. I když jsme oba preferovali objevování nových míst, na některá jsme se pravidelně vraceli. Adršpašsko-teplické skály byly jedním z nich. Jezdili jsme každý rok do stejného hotelku, pod jehož okny cinkaly zvukové hračky. Cvrlikání píšťalek nebo kvákání dřevěných žab nás provázelo každý den cestou do skal. Peťa říkával, že bez této zvukové kulisy si už Adršpach neumí představit. Doma máme hraček z Adršpachu několik. Jsou vystavené na polici u kluků v pokojíčku jako (nyní už jen) tichá vzpomínka na krásné letní dovolené.

Peťa rád na dovolené odjížděl a stejně rád se z nich vracel. Nejen domů, na zahradu, na kolo, ale taky do práce, kterou miloval. Byl šťastný, že může být součástí Nejvyššího soudu a těšil se na výzvy, které s jeho prací souvisely. Nejvíce se těšil na lidi, které tady poznal a se kterými spolupracoval. O jeho práci jsme si povídali každý den a já ho obdivovala, kolik toho zvládne. Nejen v práci, ale i doma. A on se smál a říkával, že spolu přece zvládneme úplně všechno. A měl pravdu, vždycky jsme spolu všechno zvládli. A proto věřím, že teď dohlíží, abych to bez něj zvládla nejen já, ale všichni, kteří ho měli rádi.

Gabriela Tomíčková

POHLEDEM KOLEGŮ

Aleš Pavel, ředitel kanceláře předsedy Nejvyššího soudu

Petr Tomíček byl, je a pro mě vždy bude synonymem komunikátora, pojitele a slušnáka.

Komunikace je dovednost, která není dána každému. Petr byl jejím mistrem. Když přišel do mé kanceláře, dokázal odhadnout, kdy je nejlepší čas otevřít problém, záležitost nebo otázku a kdy je lepší vyčkat na vhodnější příležitost.

Dokázal navnímat atmosféru pracovního prostředí bez jediného slova. Uměl se usmívat očima. Když jsem potřeboval informaci, šel jsem za ním, protože byl vždy dobře informován o všem podstatném pro život soudu. Informace uměl přijímat i vysílat, a to způsobem a v čase nejideálnějším.

Petr uměl spojovat kolektiv a nadchnout pro společný projekt. Jeho profesionální pracovní výkon, přirozenost v komunikaci a pozitivní naladění byly základem pro nadstandartní pracovní a přátelské osobní vztahy, které si vybudoval napříč soudcovským stavem i administrativním zázemím soudu. Pokud to tak moho nazvat, byl tím potřebným lepidlem a pojitelem napříč celou budovou soudu a dělal to nenuceně, spíše až nevědomky.

Petr se i půl hodiny před koncem pracovní doby soudu přišel zeptat, zda může z kanceláře odejít dřív, protože má auto v servisu, rodičovské sdružení nebo lékaře. Bylo mi vždycky ctí mu vyhovět, právě proto, že drobnou až samozřejmou laskavostí nepovažoval za danost. A zaměstnavateli to vždycky násobně vynahradil. Vysoká úroveň pracovní kultury byla a je inspirací pro mě osobně.

Petr byl více než slova mohou popsat. A jsem hrdý na to, že jsme byli přátelé.

Lubomír Ptáček, předseda senátu občanskoprávního a obchodního kolegia

Petr Tomíček patřil mezi lidi, kteří dokážou rozjasnit den. Nikdy jsem ho neviděl rozladěného nebo zachmuřeného. Nikdy nepřeháněl, neměl velká gesta, nebyl aktivistický. Jeho výrazným povahovým rysem byla slušnost, diskrétnost a lidská vřelost. Když se mnou vedl některý z rozhovorů, měl jsem při čtení výsledku onen pocit, který kdosi dávno výstižně popsal tak, že „dílo je lepší než jeho autor“. Často jsme si také vyprávěli o společném koníčku, kterým je cestování. K těmto rozhovorům se už nevrátíme, nicméně díky Petrovi jsem si uvědomil jednu věc. Člověk by měl využít každé chvíle, kterou může strávit s lidmi které má rád a váží si jich. Petře, děkuji.

Petr Malý, tiskový mluvčí Nejvyššího státního zastupitelství

Petrův náhlý odchod mě velmi zasáhl, tak jako jistě spoustu lidí, kteří ho znali, ať už pracovně, nebo soukromě. My dva jsme se znali přes patnáct let. Dlouhou dobu jsme byli kolegové v redakci zpravodajství brněnského studia České televize. Petr měl jako editor na starost skladbu vysílání regionálních zpráv a dalších pořadů a k práci přistupoval vždy velmi zodpovědně a svědomitě. Pokaždé byl laskavý, nekonfliktní a i nepříjemné úkoly dokázal rozdělovat přívětivě a s pochopením. Snad si ho ani nepamatuju, že by byl někdy zamračený nebo navztekaný.

Řízením osudu jsme se časem oba ocitli v podobných pozicích tiskových mluvčích dvou vrcholných justičních institucí – já zakotvil na Nejvyšším státním zastupitelství a Petr jen o pár ulic dál, na Nejvyšším soudu. Spojovaly nás podobné profesní změny – oba jsme museli přetavit novinářskou zkušenost do nové role prostředníků s bývalými kolegy a kamarády z médií a oba jsme se učili, jak „přetlumočit“ právníkovou mluvu do laicky srozumitelných vyjádření. A oba jsme také zažili výměnu šéfa. Občas jsme se spolu radili, čas od času jsme spolupracovali na společných tématech, například na medializaci seminářů k podpoře peněžitých trestů, potkávali jsme se společně na mediálních školeních pořádaných Justiční akademii nebo jsme s větší či menší pravidelností zašli na oběd s kolegyněmi z Ústavního a Nejvyššího správního soudu, abychom probrali nejrůznější kuloárové informace.

Petra jsem si vždy vážil jako profesionála, který všechno zvládal s grácií, šarmem a humorem sobě vlastním. Z jeho práce číselo sto procentní loajalita k instituci, kterou zastupoval.

Neznali jsme se přitom jen pracovně, ale i soukromě. I když jsme na sebe neměli tolik času a slibovali jsme si, že se navštívíme častěji, každé setkání s Petrem, jeho ženou a dětmi bylo velmi příjemné a vždy bylo patrné, jak je pro Petra důležitá jeho rodina. Obdivoval jsem, jak láskyplně se za každých okolností choval ke své manželce Gábině i ke všem svým klukům. Spojovala nás i stejná záliba v cestování, takže jsme si oba páry vyměňovaly svoje zážitky z cest.

Petře, na společnou dovolenou už se nevydáme, ale vzpomenu si na tebe vždycky, když se mě někdo zeptá na Nejvyšší soud, i pokaždé, když se letadlo odlepí z ranveje.

Eva Paseková, šéfredaktorka České justice

Profesionál v každé situaci. Díky za to, Petře

Pořád jsem se k tomu chystala, ale zatím jsem to od chvíle, kdy jsem se dozvěděla tu strašnou zprávu, nedokázala. Tedy otevřít si v mobilu konverzace, které jsme s Petrem Tomíčkem za těch mnoho let spolupráce vedli. Někdy byly formální, jindy zase neformální. Někdy veselé, někdy napjaté a někdy i trochu našťvané. To je při spolupráci mluvčího s novinářem poměrně běžné. Ale Petr byl ve své práci výjimečný tím, že i když jsme měli rozdílné zájmy a názory, vždy jsme se nakonec slušně domluvili. Nikdy jsme na sebe za celou dobu nezvýšili hlas a byla to z větší části jeho zásluha.

Vzpomínám na „naše“ začátky, kdy byl předsedou Nejvyššího soudu ještě Pavel Šámal. Ten je pověstný svým temperamentem. I s ním ale Petr dokázal naši komunikaci vždy vybalancovat. Řešili jsme toho tolik. Personální změny na Nejvyšším soudu, platy v justici, konference, zajímavou judikaturu, osobní střety soudců na Nejvyšším soudu nebo třeba úmrtí soudců. To bylo vždy smutné. Nejvíce si pamatuji úmrtí bývalého místopředsedy Pavla Kučery. Petr mi sám často psal, zda bychom na České justici nemohli zveřejnit zprávu o úmrtí některé z osobností Nejvyššího soudu. Ani v tom nejčernějším snu by mě nenapadlo, že jednou budu vydávat zprávu informující o jeho náhlém skonu.

Petra jsem znala jako profesionála, diplomata a pohodového chlapa, který se mi vždy snažil vyjít vstříc. Tento pocit z něj měli i další kolegové. Nemluvím v superlativech jen proto, že zemřel. Naše zpráva jsem si dnes konečně otevřela. Několikrát jsem mu to, že si jeho práce vážím, napsala. I on si spolupráci s Českou justicí pochvaloval. Naposledy mi pomohl domluvit účast bývalého místopředsedy Nejvyššího soudu Romana Fialy na naše symposium „Právo a digitalizace – umělá inteligence ve zdravotnictví“. Akce se velmi povedla. Ještě jednou za to děkuji Petře. A nejen za to.

John A. Gealfow, advokát a prezident spolku Nugis Finem

Zpráva o Petrově úmrtí mě nesmírně zasáhla. Ještě více o to, že jsme spolu měli jít o týden dříve na oběd, ale Petr mi psal a omlouval se, že je zavalený prací a jestli bychom naše setkání mohli o dva týdny posunout. Nový oběd jsme si naplánovali, ale bohužel už na něj nemohlo dojít.

Petra jsem znal od doby, kdy jsem hned po škole začal pracovat na Nejvyšším soudu. Moje působení tam bylo krátké – i po mém odchodu do advokacie jsme ale zůstali v blízkém kontaktu, a to zejména kvůli neziskové činnosti spolku Nugis Finem, na níž Petr intenzivně spolupracoval. Pro Petra totiž nikdy nebylo dostačující jenom odvést svoji práci – jakýkoli nápad, který přinášel cokoli nového a který byl v souladu s vizí toho, co má Nejvyšší soud reprezentovat a v jakém světle má působit, nadšeně nejenom podporoval – ale po hlavě se do něho vrhal.

Petr byl skvělý člověk, který dával maximum čemukoli, na čem se podílel. Zásluhy za to si ale bral zřídka – vyzdvihoval práci ostatních a chválil je – sám nevím, jestli si vždy uvědomoval, kolik zásluh bylo jeho a kolik věcí by bez něj nikdy nevzniklo.

Budeš mi chybět, Petře – a nikdy nezapomenu na to, co jsi mi řekl, když jsme se naposledy loučili. Mrzí mě, že jsme se nemohli vidět ještě naposledy...

Petr Angyalossy, předseda Nejvyššího soudu

S Petrem jsme se znali ještě z dob, kdy on působil v Českém rozhlase v Olomouci a já jako soudce a tiskový mluvčí Vrchního soudu v Olomouci. Bylo pro mě velice příjemné opětovné setkání s ním, když jsem nastoupil na Nejvyšší soud jako soudce. Oba jsme sdíleli stejný koníček, a to cestování, a tak často jsme si kromě pracovních záležitostí vyměňovali i zkušenosti a zážitky z různých míst, která jsme na cestách navštívili. Bohužel o jeho poslední „cestě“ si již nemůžeme popovídat, ale přesto si říkám, že kdo je v našich srdcích, je tu stále s námi.

Jan Januš, šéfredaktor Lawyers & Business

Petr Tomíček pro mě nebyl „pouhým“ tiskovým mluvčím Nejvyššího soudu, ale jeho výrazným představitelem a svým způsobem i dobrou duší této instituce. Obdivuhodným a nenásilným způsobem překračoval svou formální roli, když vyjadřoval podporu mé práci a mému psaní o právu a justici (i když dodával, že s vyzněním některých textů nemusí Nejvyšší soud souhlasit) nebo když se doptával na mé přehledy právního dění, z nichž, jak říkával, sám čerpal. Také občas na oficiálním twitterovém účtu Nejvyššího soudu retweetoval odkazy na některé z mých článků, u nichž bych to snad ani nečekal.

Sehrál rovněž zásadní roli při jedné z největších poct, jíž se mi během mé profesní kariéry dostalo. Spolu s tehdejšími „šéfy“ Nejvyššího soudu mi nabídl moderování jednoho bloku mezinárodní konference Efektivita a kvalita českého soudnictví: hodnocení a perspektivy, kterou uspořádal v Senátu jeho Ústavně-právní výbor ve spolupráci právě s Nejvyšším soudem.

Petr Tomíček nastoupil na Nejvyšší soud v době, kdy jsem s tiskovým mluvčím příliš nekomunikoval. Měl jsem totiž nastavené přímé vztahy jak s jeho předsedou Pavlem Šamalem, tak s místopředsedou Romanem Fialou. Petr přesto do mé práce zcela přirozeně vstoupil. Najednou jsem ho potřeboval a chtěl jsem s ním komunikovat, rozuměli jsme si. A tak jsem při žádné své návštěvě Nejvyššího soudu nezapomněl zajít do jeho kanceláře. Každoročně jsem se těšil, že to bude právě on, kdo mi věnuje aktuální ročenku Nejvyššího soudu, aby mě na začátku roku 2019 překvapil výpravnou publikací Nejvyšší soud – The Supreme Court, u níž váhal, zda mi ji má podepsat, protože byl „jen“ jejím editorem.

V poslední době už píšou o justici méně, a tak ani naše kontakty s Petrem bohužel nebyly tak časté. Začátkem roku jsem si ale říkal, že musím být v tomto aktivnější a začít se současnou prací Nejvyššího soudu – ve spolupráci s Petrem – více zabývat. Nenapadlo mě, že už to nemusím stihnout. Když jsem na internetu objevil zprávu o jeho náhlém úmrtí, byl jsem v šoku a nesmírně mě to zasáhlo.

Petře, Tvého předčasného odchodu je mi moc líto a nikdy nezapomenu na to, jak se dá práce tiskového mluvčího také dělat. Moc Ti za všechno děkuji. Čest Tvoji památce.

Pavel Šámal, emeritní předseda Nejvyššího soudu, soudce Ústavního soudu

Vzpomínku na Petra nemohu začít jinak, než prvním setkáním, kdy jsem ho přijímal jako tehdejší předseda do funkce tiskového mluvčího Nejvyššího soudu. Již tehdy mě zaujal svou profesionalitou, vycházející z jeho předchozího působení v médiích zejména v České televizi, entuziazmem a schopností vytvořit příjemnou atmosféru, a to ať už se jednalo o pracovní či společenské záležitosti. Přesto jsem tehdy ještě netušil, jak je pracovitý a zcela oddaný každé záležitosti, kterou vyřizoval či se na ní jen podílel. Své působení tiskového mluvčího díky svým schopnostem v krátké době postupně rozšířil do dalších oblastí, a to zejména do přípravy rozhodování o žádostech o poskytnutí informací na základě práva na informace (čl. 17 Listiny základních práv a svobod) a zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů. Významný byl jeho podíl i na projektu Nejvyššího soudu „Zvýšení důvěry veřejnosti v soudnictví“. Nemohu nezpomenout perfektně připravené tiskové konference Nejvyššího soudu, ale i jeho příspěví k přípravě a realizaci velmi úspěšných mezinárodních konferencí pořádaných Nejvyšším soudem, a to zvláště konference konané ve dnech 19. až 21. června 2017 nazvané „Závaznost soudních rozhodnutí – vnitrostátní a mezinárodní náhledy“ a ve dnech 5. až 7. listopadu 2018 při příležitosti 100. výročí zřízení Nejvyššího soudu Československé republiky „Nejvyšší soudy v měnící se době“. K této posledně uvedené konferenci Petr Tomíček připravil i nádhernou publikaci o Nejvyšším soudu zachycující nejen celou historii Nejvyššího soudu Československé republiky i jeho následovníka Nejvyššího soudu České republiky včetně všech jeho předsedů, ale také představující všechny soudce a vznik a budování sídla Nejvyššího soudu v Brně. Dalším jeho nápadem, a lze říci i jeho „dítětem“, byl a je elektronický časopis AEQUITAS, který jsme společně začali vydávat od dubna 2017, a na jehož stránkách Nejvyšší soud i jeho soudci přibližují nejen textovou, ale i obrazovou magazínovou formou svou činnost, a seznamují nejširší veřejnost se svým působením na poli spravedlnosti. Tento časopis v krátké době získal řadu pozitivních ohlasů a jeho články přebírají i jiná media. Doufám, že bude i nadále po odchodu Petra pokračovat a dál šířit osvětu o činnosti Nejvyššího soudu.

Mgr. Petr Tomíček s prof. JUDr. Pavlem Šámalem, Ph.D. na tiskové konferenci k mezinárodní konferenci Nejvyšší soudy v měnící se době, 5. – 7. 11. 2018.

Milý Petře znovu ti děkuji alespoň touto formou za vše, co jsi pro Nejvyšší soud vykonal.

Na závěr mi vážení a milí čtenáři dovoluji vzpomenout mnoha mých setkání s Petrem, a to nejenom pracovních, společenských, ale i opravdu přátelských, a to i po skončení mého působení jako předsedy Nejvyššího soudu, kdy jsme při společném obědě nebo sklence vína hovořili o jeho a mých rodinných záležitostech, dovolených, ale i plánech, které má do dalšího života. Bohužel jeho tragická smrt tyto plány přerušila. Neuskutečnila se ani naše plánovaná poslední schůzka v květnu tohoto roku, kdy jsme se měli sejít týden před jeho smrtí, kdy ji odložil, aby mohl přijít společně s Hankou Pazderovou. Takový je však život, že někdy zhatí i ty nejkrásnější plány, byť by si je přál nejen ten, kdo je zamýšlí, ale i další z jeho nejbližšího i širšího okolí.

Milý Petře, ještě jednou ti děkuji za všechno, čímž jsi mě obohatil. Nikdy na tebe nezapomenu, neboť jsi jako sluníčko prozařoval, vše co jsme společně vytvořili i prožili. Den kdy jsi odešel, byl pro mne jeden z nejsmutnějších dnů mého života a vzhledem k tvému mládí i opravdovým šokem. Věřím, že se ještě, byť zřejmě ne hned, setkáme v nebi a probereme spolu to, o čem jsme chtěli hovořit na posledním, neuskutečněném setkání.

Tvůj přítel
Pavel Šámal

František Púry, předseda trestního kolegia Nejvyššího soudu

Několik vzpomínek na slušného člověka Petra Tomíčka

Náhly odchod vedoucího oddělení styku s veřejností a tiskového mluvčího Nejvyššího soudu pana Mgr. Petra Tomíčka zaskočil a zarmoutil všechny jeho kolegy a další osoby nejen na Nejvyšším soudu a přiznám se, že stále nějak nejsem schopen tuto smutnou událost vstřebat a marně čekám, kdy zase zaklepe na dveře mého sekretariátu a se svým nezaměnitelným úsměvem vejde do mé kanceláře ...

Pokusím se tedy alespoň o to, abych se s čtenáři elektronického časopisu AEQUITAS, který založil a jehož jednotlivá čísla pečlivě připravoval právě Petr Tomíček, podělil o některé své vzpomínky na něj. Jsou to všechno vzpomínky velmi příjemné, protože jiné nemám a ani jsem je nemohl mít.

Přítomnost pana Petra Tomíčka jsem u Nejvyššího soudu zaznamenal někdy v létě roku 2015 krátce poté, co byl poněkud neslavně nucen odejít jeho předchůdce. Petr – dovolím si ho tak oslovovat, ačkoli jsme si netykali ani se nechovali k sobě nějak familiárně, ale i přes vzájemný respekt a úctu mi byl lidsky i názorově velmi blízký – na mě zpočátku zapůsobil tak trochu jako zjevení. Ve srovnání se všemi jeho předchůdci, které jsem znal s ohledem na své dlouhodobé působení u Nejvyššího soudu, totiž Petr od počátku vystupoval jako dokonalý profesionál, protože přesně věděl, jak má Nejvyšší soud komunikovat s veřejností a jaká má být jeho součinnost se sdělovacími prostředky. Na druhé straně Petr „vplul“ mezi nás s takovou grácií a přirozeností, že jsem měl pocit, že je u Nejvyššího soudu od nepaměti a že k nám zcela samozřejmě patří. Jeho slušné, milé a přívětivé chování a vystupování, které bylo pro něj charakteristické, také výrazně přispělo k mnohem příznivějšímu obrazu Nejvyššího soudu navenek u odborné i laické veřejnosti ve srovnání s minulostí.

Moje vzpomínka na první výraznější spolupráci s Petrem je spojena s tím, že jsem byl od 1. 9. 2015 pověřen řízením trestního kolegia Nejvyššího soudu a týž den jsem byl pozván do brněnského studia České televize, abych v této souvislosti absolvoval krátký rozhovor ve zpravodajském pořadu. K tomu mi v rámci přípravy Petr, jako zkušený bývalý redaktor působící v minulosti i v České televizi, poskytl několik cenných rad včetně toho, že bych mohl být tázán i k něčemu jinému mimo předem avizované otázky, což se také stalo.

V následujících letech jsme se s Petrem potkávali velmi často při různých oficiálních i neoficiálních příležitostech a stal se nepostradatelným pomocníkem při dokumentování všech důležitých událostí týkajících se Nejvyššího soudu, jeho vedení nebo i ostatních soudců či zaměstnanců. Pravidelně jsme se scházeli při přípravě každoročně vydávané ročenky Nejvyššího soudu, o což se také Petr významnou měrou zasloužil a s neúprosnou pravidelností po nás požadoval potřebné podklady. Vedle vydávání elektronického časopisu AEQUITAS je tato ročenka dalším skvělým počinem Petra sloužícím k dobré propagaci Nejvyššího soudu a jeho činnosti.

Rád vzpomínám i na mnohé diskuse, které jsme vedli ohledně toho, zda a jaké informace týkající se činnosti trestního kolegia Nejvyššího soudu lze žadatelům poskytnout podle zákona o svobodném přístupu k informacím, což byla další nelehká agenda, kterou Petr s přehledem zvládal. Nebudu zastírat, že v této oblasti se naše názory mnohdy lišily, ale vždy jsme dokázali najít vhodný kompromis, což bylo především jeho zásluhou.

Tisková konference k peněžitým trestům, 24. 11. 2016, zleva: Mgr. Petr Tomíček s JUDr. Františkem Púrym, prof. JUDr. Pavel Šámal, Ph.D., JUDr. Pavel Zeman, genpor.. v. v. Ph.Dr. Petr Dohnal.

Nemohu zapomenout ani na celou řadu různých tiskových zpráv, které Petr připravoval i k určitým trestněprávním otázkám nebo obecněji k činnosti trestního kolegia Nejvyššího soudu a jejichž obsah se mnou pečlivě konzultoval. Ačkoli nebyl právník, snažil se sice o přesné, ale pro veřejnost srozumitelné formulace, a třebaže jsem mu vždy něco korigoval, s vděčností a pokorou akceptoval moje návrhy a doporučení.

Odchodem Petra Tomíčka jsem ztratil jednoho ze svých nejlepších spolupracovníků, jakého jsem kdy měl za celou svou dlouhou kariéru u Nejvyššího soudu. Nerad bych ho idealizoval, byť by toto mé vzpomínání mohlo vyznít jako příliš superlativní a nekritické hodnocení, ale jeho nástupkyně má na co navazovat a doufám, že se nenechá znechutit hrozícím srovnáváním s Petrem.

S úctou k němu František Púry.

Dominik Martin, externí spolupracovník

Je mi velkou ctí a potěšením, že jsem mohl pana Tomíčka osobně poznat. Nejen při spolupráci na čtvrtletníku AEQUITAS mi ukazoval, jak je trpělivý, ochotný, přátelský a pokorný.

Měl jsem velkou radost z důvěry, kterou mi často projevoval, když jsme konzultovali technické záležitosti okolo konferencí, chodu webových stránek a interním systému Nejvyššího soudu. Za tyto příležitosti, i když některé zůstaly jen v teoretické rovině, jsem moc vděčný. Svým způsobem komunikace ukazoval, že si lidí okolo sebe váží.

Kdykoliv jsme spolu měli možnost mluvit, vždy to bylo ve velmi přátelském a pozitivním duchu. Už jeho pozdrav a osobní zájem o to, jak se mi daří, mně vždy vykouzlil úsměv na tváři. Na naši příjemnou spolupráci nikdy nezapomenu.

ZÁVĚREČNÉ SLOVO MÍSTOPŘEDSEDY NEJVYŠŠÍHO SOUDU

Sbohem, přáteli.

Většina z nás tráví značnou část svého života v pracovním „světě“. S lidmi, s nimiž se zde setkáváme, si vytváříme vztahy různé podoby a intenzity. Od krátkých a toliko nezbytných kontaktů přes věcnou a vzájemně korektní spolupráci až po blízké a přátelské vztahy, které neohrozí ani krize, názorové střety či povahové odlišnosti a které onen pracovní svět přesahují. Příkladem toho posledně zmíněného byl i náš vztah s Petrem. Ono totiž Petra nešlo nemít rád či mít s ním jen ryze pracovní vztah. Jeho mimořádně přátelská, laskavá a veselá povaha, ochota naslouchat, vstřícnost a obětavost z něj dělaly kolegu, s nímž jste se chtěli vídat, kdykoliv to jenom bylo možné. Stačilo nakouknout do jeho kanceláře či ho potkat na chodbě, prohodit s ním pár slov a člověk měl hned hezčí den.

Pověstná byla jeho naprostá profesionalita a zapálenost pro práci, již dělal. Pro svoji práci doslova dýchal, byl ochoten se jí věnovat bez ohledu na čas, včetně dovolených, svátků či víkendů. Slova jako „nejde“ či „nemožné“ neznal. Má-li Nejvyšší soud nyní dobře nastavenou komunikační strategii a pozitivní obraz ve veřejném prostoru, je to zejména jeho zásluha.

Není lehké se loučit s přítelem. Přestože věřím, že odchodem z tohoto světa „to“ nekončí a že – až přijde čas – se opět shledáme, bude nám tu Petr chybět. Jeho náhlý skon nám všem velmi hmatatelně připomněl, že to nejdůležitější, co na tomto světě máme, jsou naši bližní. Lidi kolem nás. Snažme se Petra připomínat tím, co pro něj bylo tak charakteristické – laskavostí, přátelským přístupem, ochotou, obětavostí a profesionalitou.

Petr Šuk

AEQUITAS

INTERNETOVÝ ČTVRTLETNÍK NEJVYŠŠÍHO SOUDU

ČTVRTLETNÍK NEJVYŠŠÍHO SOUDU - 2/2023

Verze: elektronická, formát PDF

Redakce: Mgr. Aleš Pavel, Bc. Monika Němcová, Mgr. Václav Vlček,
Mgr. Jan Bena

Fotografie: Archiv Nejvyššího soudu,
Soukromý archiv Bc. Gabriely Tomíčkové

Redakční rada:

předseda redakční rady JUDr. Petr Angyalossy, Ph.D., JUDr. Petr Šuk,
JUDr. Jan Eliáš, Ph.D., JUDr. František Púry, Ph.D.

Grafické zpracování: Dominik Martin

Registrace: AEQUITAS ISSN 2570-572